

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบการเรียนการสอน

การให้การศึกษาหมายถึง การพัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้ การจัดการศึกษาในประเทศใดก็ตามจะไม่สำเร็จลุล่วงไปตามที่กำหนดไว้ ถ้าไม่มีหลักสูตรเป็นโครงการและเป็นแนวทางในการให้การศึกษา การนำหลักสูตรไปใช้ (Implementation) จึงเป็นขบวนการที่ทำให้เกิดพัฒนาการในตัวผู้เรียนไปตามที่คาดหมาย กิจกรรมที่เป็นหัวใจของขบวนการนี้คือ การเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนให้โดยลัดทิศทางเป้าหมายก่อให้เกิดพัฒนาการไปในทิศทางที่พึงประสงค์ จึงต้องพิจารณาคำเนิการเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเรียนการสอนให้สอดคล้องกัน พงษ์ศักดิ์ สนเทศ (2529 : 14) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนการสอนพลศึกษาว่าประกอบด้วย

1. หลักสูตร
2. ผู้สอน
3. ผู้เรียน
4. กระบวนการเรียนการสอน
5. การบริหารและบริการสนับสนุนที่เอื้อต่อการเรียนการสอน

ผู้วิจัยเห็นว่าองค์ประกอบเหล่านี้ มีการเปลี่ยนแปลงตามสิ่งแวดล้อมและสภาพสังคมอยู่เสมอ แต่ก็ยังมีปัญหาพื้นฐานในองค์ประกอบเหล่านี้ ที่แม้ว่าสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมจะเปลี่ยนไปเช่นไร ปัญหาพื้นฐานเหล่านี้ก็ยังคงมีอยู่คือ

1. ปัญหาการสอนให้บรรลุจุดหมายของหลักสูตร
2. ปัญหาการเรียนของผู้เรียน
3. ปัญหาการสอนของผู้สอน

4. ปัญหาค่านอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก
5. ปัญหาค่านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
6. ปัญหาค่านการใช้แหล่งคนควา
7. ปัญหาค่านการประเมินผลการเรียน

ปัญหาการเรียนการสอน

การสอนให้บรรลุจุดหมายของหลักสูตร

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ต่าง ๆ กัน ซึ่ง รุ่งทิวา จักรกร ไ้รวบรวมไว้ ดังนี้

1. คาร์เตอร์ วี กูค ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ความหมายได้แก่
 - 1.1 หลักสูตร คือ เนื้อหาวิชาที่จัดไว้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษา สำเร็จหรือได้รับประกาศนียบัตรในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง
 - 1.2 หลักสูตร คือ โปรแกรมการศึกษาที่ทางโรงเรียนกำหนดให้ผู้เรียน เพื่อรับประกาศนียบัตรต่าง ๆ หรือเพื่อให้สามารถเข้าเรียนต่อในทางอาชีพ
 - 1.3 หลักสูตร คือ กลุ่มของวิชาหรือประสบการณ์ที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียน ภายใต้งารแนะแนวของโรงเรียน
2. ช่าง บัศวศรี ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า "หลักสูตรหมายถึง ประสบการณ์ ทุก ๆ อย่างที่โรงเรียนจัดให้แก่นักเรียน"
3. สุมิตร คุณานุกร ให้ความหมายว่า "หลักสูตรหมายถึง โครงการที่ ประมวลความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียนไม่ว่าจะเป็น ภายในหรือภายนอกโรงเรียนก็ตามเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้"
4. ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา กรมวิชาการได้ให้ความหมายว่า "หลักสูตรคือประมวลวิชาและกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนภายในความควบคุมของ โรงเรียน (รุ่งทิวา จักรกร 2527 : 3-6)

ไพฑูริย์ สีนลารักษ์ (2525 : 160-161) กล่าวถึงหลักสูตรว่า

หลักสูตรในความหมายจึงเป็นแนวทางที่กำหนดขึ้นสำหรับกรำทำเนนงานของครูที่พัฒนาและมีความแตกต่างกันออกไป แนวทางที่ครูใช้สอนคอย ๆ พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบตำราแบบเรียน หลักสูตรในความหมายของครูก็คือแบบเรียน แต่ในปัจจุบันความหมายของหลักสูตรได้ขยายกว้างขวางขึ้น ครอบคลุมถึงประสบการณ์ต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดให้กับผู้เรียนทั้งหมด โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาชั้นหลักสูตรคือ ชีวิตของเด็กทั้งแคยวงกวาเขาโรงเรียนในคอบนเขา จนกวาออกจากโรงเรียนในคอบนเขัน ส่วนในระดับมัธยมเด็กจะมีชีวิตอิสระขึ้น ถ้าเป็นหลักสูตรอุดมศึกษาควยแล้วก็จะเป็นผู้อิสระสูง จนเหลือแคเพียงชีวิตที่สัมพันธ์กับห้องเรียน นอกนั้นก็จะเป็นกิจกรรมสวนตัวของผูเรียนไป

จากความหมายที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า หลักสูตร คือ กิจกรรมและประสบการณ์ทุกอย่าง ทั้งที่บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรและไม่ได้บันทึกไว้ ที่โรงเรียนต้องจัดให้กับนักเรียนทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อให้เกิพัฒนาการทุกด้านไปในทิศทางที่พึงประสงค์

สำหรับหลักสูตรที่ใช้ในวิทยาลัยพลศึกษาคือ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ซึ่งได้มีการวิเคราะห์หลักสูตรการผลิตครูของวิทยาลัยพลศึกษาทุกปี เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและไคเน้นเนื้อหาวิชาครอบคลุมในหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาอีกควย (กระทรวงศึกษาธิการ มปป. : 12)

ปีการศึกษา 2529 วิทยาลัยพลศึกษามีการใช้หลักสูตร 2 หลักสูตรคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ยังคงใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ. 2525 ซึ่งมีโครงสร้างหลักสูตรดังนี้

1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป	ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต
2. หมวดวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 17 หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเฉพาะ	ไม่น้อยกว่า 53 หน่วยกิต
วิชาเอก (พลศึกษา)	ไม่น้อยกว่า 29 หน่วยกิต
วิชาโท - สุขศึกษา	ไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต
- นันทนาการ	
4. หมวดวิชาเลือก	ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต
รวม	90 หน่วยกิต

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง พ.ศ. 2529 ซึ่งมีโครงสร้างหลักสูตร ดังนี้

1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป	ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะด้าน	ไม่น้อยกว่า 60 หน่วยกิต
เอก-โท วิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 20 หน่วยกิต
วิชาเอก	ไม่น้อยกว่า 26 หน่วยกิต
วิชาโท	ไม่น้อยกว่า 14 หน่วยกิต
เอก-เอก วิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 20 หน่วยกิต
วิชาเอกพลศึกษา	ไม่น้อยกว่า 20 หน่วยกิต
วิชาเอกรักษาความ	
ปลอดภัย	ไม่น้อยกว่า 20 หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต
รวม	80 หน่วยกิต

เมื่อพิจารณาโครงสร้างของหลักสูตรทั้งสอง จะเห็นได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะวิชาเอกพลศึกษาจากของเดิมหลักสูตร 2525 เรียนวิชาเอกพลศึกษาไม่น้อยกว่า 29 หน่วยกิต หลักสูตร 2529 เหลือเพียง 20-26 หน่วยกิต แต่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรทั้งสองสอดคล้องกัน โดยมีคณาจารย์ของวิชาชีพจากที่ประชุมสัมมนาผู้ฝึกสอนในสถาบันการพลศึกษาทั่วประเทศ ซึ่งจัดโดยสมาคมสุศึกษา พลศึกษา และสหนาการแห่งประเทศไทย ผลการประชุมสรุปไว้ว่าการที่จะช่วยให้การพลศึกษาที่มีสมรรถภาพสูงและสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องมีบัณฑิตดังนี้คือ "ต้องการให้ครูพลศึกษาเป็นผู้มีความรู้ มีคุณธรรม มีเจตคติ และมีศรัทธาในวิชาชีพพลศึกษา" สำหรับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนั้น นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร ควรมีสมรรถนะในด้านต่าง ๆ ดังนี้ (สมาคมสุศึกษา พลศึกษา และสหนาการแห่งประเทศไทย 2523 : 2-4)

1. มีความรู้ในวิชาการทั่วไป สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ และสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวได้

2. มีความรู้และทักษะทางคณิตศาสตร์ สามารถจัดสอนและดำเนินการในกิจกรรมต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์ในบริบทของโรงเรียนได้เป็นอย่างดี
3. มีวิสัยทัศน์ของการเป็นครูคณิตศาสตร์ สำนึกในความสำคัญของบทบาทและหน้าที่ ตลอดจนความรับผิดชอบของครูคณิตศาสตร์ที่มีต่อนักเรียน
4. มีบุคลิกภาพที่ดี และปฏิบัติตามจรรยาบรรณของวิชาชีพครูอย่างแท้จริง
5. เป็นผู้ที่ยึดมั่นในคุณธรรมและจรรยาบรรณของวิชาชีพครู
6. เป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การเรียนรู้ของผู้เรียน

รุ่งทิวา จักรกร (2527 : 18-25) กล่าวถึงการเรียนรู้ (Learning) ว่าหมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Behaviors) หรือปฏิกิริยาตอบสนอง (Responses) อันเป็นผลเนื่องมาจากบุคคลได้รับประสบการณ์ (Experiences) การเรียนรู้มีลักษณะสำคัญดังนี้

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการ เกิดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมาย กระบวนการของการเรียนรู้จากการไม่รู้ไปสู่การเรียนรู้ 5 ขั้นตอนคือ

1.1 มีสิ่งเรามากกระตุ้น

1.2 การสัมผัสสิ่งเรากว้างประสาททั้ง 5

1.3 การแปลความหมายหรือรับรู้สิ่งเร้า

1.4 การมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งเร้าตามที่

รับรู้

1.5 การประเมินผลที่เกิดจากการตอบสนองสิ่งเร้า

จะเห็นได้ว่าในกระบวนการเรียนรู้นั้น บุคคลจะเกิดการเรียนรู้ได้มากน้อย ฝึก ถูก ขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของบุคคล และยังขึ้นกับประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมด้วย

2. การเรียนรู้ของอาศัยวุฒิภาวะ หรือระดับความเจริญเติบโตสูงสุดของพัฒนาการร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของบุคคลในแต่ละวัยที่เป็นไปคา ธรรมชาติ บุคคลจะมีความสามารถในการรับรู้หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า

ของวิชา

4. แบบอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งชั้น. นักศึกษารู้สึกว่าสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุด โดยการแสดงความคิดเห็นและสติปัญญาาร่วมกัน นักศึกษาร่วมมือกับอาจารย์ และเพื่อนร่วมชั้นเรียนและชอบที่จะทำงานร่วมกับผู้อื่น นักศึกษาเห็นชั้นเรียนเป็นสถานที่ปฏิสัมพันธ์ (Social interactions) เช่นเดียวกับสถานที่เรียนรู้เนื้อหาวิชา

ค. แบบหลีกเลี่ยง นักศึกษาไม่สนใจในการเรียนรู้เนื้อหาวิชาในชั้นเรียนปกติ ไม่มีส่วนร่วมกับนักศึกษาอื่น ๆ และคณะอาจารย์ ไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนหรือทำใ้หมันไม่มีความหมาย

6. แบบอิสระ นักศึกษาชอบที่จะคิดด้วยตนเอง ชอบที่จะทำงานด้วยตนเอง แต่จะฟังความคิดเห็น จากนักศึกษาคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนเรียนรู้เนื้อหาที่ตนเองรู้สึก ว่าสำคัญ และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ของตนเอง

ส่วนลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อม ความต้องการที่จะเรียนรู้ความสามารถในการรับรู้ อารมณ์ที่อยากจะเรียนรู้ ความสามารถในการจำสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ระดับเขาวินิจฉัย ทักษะคิดต่อการเรียนรู้และสุขภาพจิต

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ลักษณะของผู้เรียนและแบบการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนของผู้เรียน เป็นส่วนประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเองโดยตรง ส่วนลักษณะของสิ่งที่เรียนเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาหลักสูตร แรงจูงใจในการเรียนรู้เป็นการสร้างของผู้สอน ดังนั้นหากจะกล่าวถึงปัญหาการเรียนของผู้เรียน ก็จะมีสาระเกี่ยวกับตัวผู้เรียนและวิธีการเรียน

การสอนของอาจารย์

รุ่งทิวา จักรกร (2527 : 25-35) กล่าวถึง การสอน (Teaching) ว่าหมายถึง การจัดสถานการณ์ (Situation) สภาพการณ์หรือกิจกรรม (Activities) เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดประสบการณ์ (Experiences) ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการเรียนรู้ (Learning) ใ้ได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้การสอนยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเจริญงอกงามในทันกาย อารมณ์ สังคม และ

สติปัญญา รวมทั้งความสามารถอื่น ๆ ที่นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

หลักการสอนทั่วไป (General Principles of Teaching)

1. สอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences)
2. สอนโดยคำนึงถึงหลักจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กวัยต่าง ๆ กัน (Child Development) และสอนและทบทวนหลักจิตวิทยาการศึกษา
3. สอนโดยยึดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและบทเรียนเป็นหลัก
4. สอนจากสิ่งที่ย่างไปหายาก เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนสิ่งที่ยากขึ้น
5. สอนจากรูปธรรมไปตนามธรรม (From the Concrete to the Abstract)
ควรมีอุปกรณ์การสอนช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้น
6. สอนจากสิ่งที่ใกล้ตัวไปหาสิ่งที่ไกลตัว เป็นการเร้าความสนใจของเด็ก
7. สอนจากตัวอย่างไปตากฎเกณฑ์
8. สอนจากการทดลองไปหาการสรุปทั้งกฎเกณฑ์
ถ้าจะกล่าวถึงลักษณะการสอนที่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนซึ่งเกี่ยวข้องทั้งคุณธรรมความประพฤติเป็นแบบอย่าง ความรับผิดชอบ ความสามารถในการสื่อสาร ความรู้และทักษะการสอน

วรงค์ดี เพียรชอบ (2523 : 40-43) ได้กล่าวถึงครูพลศึกษาที่ดีสามารถปฏิบัติหน้าที่และภาระกิจในการเป็นผู้สอนที่มีสมรรถนะที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้มีความรู้ดี ทั้งในด้านวิชาการศึกษาทั่วไปและวิชาพลศึกษา
2. เป็นผู้ที่มีความศรัทธาในวิชาชีพพลศึกษาอย่างแท้จริง
3. เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง
4. เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และกระตือรือร้น
5. เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุขภาพสมบูรณ์
6. เป็นผู้ที่มีคุณธรรม มีจิตใจโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
7. เป็นผู้ที่รักเด็ก มีอารมณ์สนุกสนานร่าเริง

ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2525 : 102) กล่าวถึงข้อแตกต่างระหว่างการสอนและการเรียนรู้ ไว้ว่า "การสอน หมายถึง การจัดสภาพการณ์หรือกิจกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนรับรู้ และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่ครูสอน การเรียนรู้หมายถึง การที่บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อันเนื่องมาจากบุคคลได้รับประสบการณ์"

เมื่อครุทราวมข้อแตกต่างระหว่างการเรียนการสอน และการเรียนรู้แล้ว ในการให้การศึกษาจึงควรพิจารณา การสอนและการเรียนควบคู่กันไปคือ

1. การสอนจะต้องจัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน จึงจะทำให้การเรียนได้ผลดี ดังนั้นครูต้องศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคล และพยายามส่งเสริมให้เด็กได้เรียนตามความสามารถของตน
2. บทเรียนที่จะสอนต้องเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียนและควรจะเป็นบทเรียนที่มีประโยชน์ในการแก้ปัญหา ในชีวิตประจำวันจึงจะทำให้การเรียนได้ผลดี
3. ในการสอนต้องให้นักเรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรียนว่ามีความสำคัญต่อผู้เรียนเพียงใด จึงจะทำให้การเรียนได้ผลดี
4. การสอน จะต้องเน้นให้นักเรียนได้ลงมือกระทำด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรง จึงจะทำให้การเรียนได้ผลดี
5. การเรียนจะได้ผลดี ถ้าครูให้ความรัก ความสนใจและให้กำลังใจแก่เด็ก

การสอนในวิทยาลัยพลศึกษาจึงยิ่งจำเป็นต้องจัดให้ถูกหลักการ โดยใช้ผู้สอนที่มีความสามารถสูง ทางด้านทักษะและวิชาการ เพราะจะต้องสอนให้นักศึกษารู้และสามารถเอาไปสอนต่อ ๆ ไปได้ด้วย นอกจากนี้วิธีการสอนและเทคนิคต่าง ๆ ของผู้สอน จะถูกขมหมรามจกจำไปใช้ด้วย ดังนั้นการสอนของอาจารย์ในวิทยาลัยพลศึกษาจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการผลิตครูพลศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง

อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

การเรียนพลศึกษานั้นเป็นการเรียน โดยใช้กิจกรรมทางกายเป็นสื่อในการ

เรียนรู้ ส่วนประกอบที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ก็คือ อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก ในการผลิตครูพลศึกษา สิ่งเหล่านี้จึงยังมีความสำคัญเป็นทวีคูณ เพราะถ้าขาดอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกแล้ว จะไม่สามารถช่วยให้นักเรียน การสอนพลศึกษาค่าเงินไปได้อย่างราบรื่น หรือค่าเนิกรไม่ได้เลย

สมคิด ชิตประสงค์ (2521 : 130-131) กล่าวถึงประโยชน์ของอุปกรณ์ ว่า "เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่งในการเรียนการสอนพลศึกษา ถ้าหากขาดอุปกรณ์แล้ว จะทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร" อุปกรณ์พลศึกษามีประโยชน์คือ

1. ทำให้นักเรียนได้เรียนกันอย่างทั่วถึง
2. ทำให้นักเรียนมีความสนใจในบทเรียนที่ครูสอน
3. ช่วยในการสาธิตและอธิบายของครู ได้แจ่มชัดยิ่งขึ้น
4. ทำให้นักเรียนไม่หลงลืมถึงการเรียน เพราะมีอุปกรณ์เพียงพอ
5. ทำให้เด็กอยากเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น
6. จะช่วยให้นักเรียนที่ยากกลับง่ายเข้า

นอกจากนี้ สมคิด ชิตประสงค์ ยังได้แบ่งประเภทอุปกรณ์ไว้ 3 ประเภท ใหญ่ ๆ คือ

1. เครื่องอำนวยความสะดวก
2. อุปกรณ์กีฬา
3. โสภทัศนูปกรณ์

เครื่องอำนวยความสะดวก แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ (จรรยา แก่นวงษ์คำ 2524 : 62-66)

1. เครื่องอำนวยความสะดวกกลางแจ้ง หมายถึง สนามเล่น สนามกีฬา ที่อยู่กลางแจ้ง ซึ่งควรมีไม้เพียงพอ เป็นสัดส่วนและปลอดภัย โดยแยกสวนของเด็ก, เด็กออกจากเด็กโต
2. เครื่องอำนวยความสะดวกในร่ม ได้แก่ โรงฝึกพลศึกษา (Gymnasium) ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย และห้องนำ หองสวม เป็นคน สิ่งเหล่านี้ควรจัดใหญ่ถุกหลักสุขาภิบาล สะอาด ปลอดภัย และให้ใช้งานตามลักษณะ

อุปกรณ์กีฬา มีมากมายทั้งประเภททีมและประเภทบุคคล ซึ่งครูพลศึกษาต้องรู้จักวิธีเก็บรักษาอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพคงทน สะดวกต่อการใช้เสมอและปลอดภัย วิธีเก็บรักษาอุปกรณ์โดยสรุปคือ

1. แยกประเภทเก็บ เป็นประเภทสำเร็จรูป วัสดุสิ้นเปลือง เครื่อง
พลศึกษาที่ใช้ในโรงฝึกพลศึกษา เครื่องกีฬาและกรีฑา
2. ควรคำนึงถึงความสวยงามของอุปกรณ์ด้วย เพื่อเร้าใจให้นักเรียน
3. อุปกรณ์ทุกชิ้นต้องมีรายชื่อพร้อมตามประเภทต่าง ๆ เพื่อความสะดวก
ในการใช้และตรวจตรา
4. อุปกรณ์ต้องได้รับการซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพที่ใช้ได้และปลอดภัย
5. เมื่อใช้แล้วต้องนำมาเก็บยังที่เดิมในช่องเก็บอุปกรณ์ทุกครั้ง
6. ควรมีเจ้าหน้าที่เก็บอุปกรณ์โดยเฉพาะ
7. วางระเบียบการยืมและการส่งอุปกรณ์เอาไว้ ให้ทุกคนปฏิบัติตาม
อย่างเคร่งครัด

โสตทัศนอุปกรณ์ เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยในการเรียนทางพลศึกษาได้คืออันหนึ่ง
สมคิด ชิตประสงค์ (2521 : 146-147) ให้หลักเกณฑ์ในการเลือกโสตทัศนอุปกรณ์
ทั่ว ๆ ไปดังนี้

1. อุปกรณ์ต้องสอดคล้องกับเนื้อหา และวิชาที่จะสอน
2. อุปกรณ์ต้องอยู่ในสภาพที่ใช้การได้ ทันสมัย และปลอดภัย
3. อุปกรณ์ต้องเหมาะสมกับเพศ วัย และระดับชั้น
4. ถ้ามีโอกาสเลือกควรเลือกอุปกรณ์ที่มีลักษณะสีสันที่ดึงดูดจิตใจเด็ก
5. ควรเลือกอุปกรณ์ที่มีขบวนการใช้ง่าย ไม่ยุ่งยากซับซ้อน
6. อุปกรณ์ที่จะนำมาใช้ควรเหมาะสมกับสถานที่ที่จะใช้
7. อุปกรณ์ใดที่นักเรียนพบเห็นบ่อยก็ไม่จำเป็นต้องนำมาใช้
8. ไม่ควรเลือกอุปกรณ์ที่ครูไม่เข้าใจวิธีการใช้

จากที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวกเป็นของจำเป็นสำหรับการเรียนการสอนทางพลศึกษาอย่างยิ่ง การรู้จักใช้
อุปกรณ์ให้ถูกวิธี การรู้จักระวังรักษา การเลือกใช้ให้เหมาะสมกับกิจกรรม เป็น
สิ่งสำคัญมากในการยึดอายุใช้งานของอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก
และเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

กิจกรรมเสริมหลักสูตร

วิทยาลัยพลศึกษามุ่งผลิตครูที่เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะและทัศนคติ ในอันที่จะเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตน เข้าใจสภาพสิ่งแวดล้อมและสังคมและสามารถ นำไปใช้พัฒนาคุณภาพของชีวิตและสังคมไทย (กรมพลศึกษา 2525 : 1) การที่ วิทยาลัยพลศึกษาจะสามารถเสริมสร้างและพัฒนาคุณลักษณะ ดังกล่าวให้เกิดขึ้นใน หมู่นักศึกษาย่อมไม่อาจสำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ เพียงเฉพาะแต่การจัดการเรียนการ สอนในห้องเรียน ทั้งนี้เพราะว่า หลักสูตรมีข้อจำกัดทางวิชาการ คือไม่สามารถ เสริมสร้างพัฒนาการโดยรอบคอบค่านของนักศึกษาได้ เนื่องจากระเบียบวิธีและเวลาที่ จำกัด และไม่สามารถสนองตอบความต้องการและความสนใจของนักศึกษาได้ครบ ถ้วน (วิจิตร ศรีสะอาน 2521 : 11) จึงต้องมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตร อาจเรียกได้หลายชื่อต่าง ๆ กัน เช่น กิจกรรม รวมหลักสูตร (Co-curricular Activities) กิจกรรมพิเศษ (Special Activities) กิจกรรมนอกหลักสูตร (Extra-Curricular Activities) เป็นต้น แม้ว่าจะมีคำเรียกแตกต่างกันแต่ความหมายก็คล้ายคลึงกัน ดังที่ผู้รู้ได้ให้ไว้ดังนี้

แมคเคลอ (McClure 1971 : 494-500) ให้ความหมายว่า กิจกรรม เสริมหลักสูตรหมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักศึกษาในขณะที่ อยู่ในสถานศึกษาในฐานะนักศึกษา

เฟรดเคริก (Frederick 1979 : 51-52) ได้ให้ความหมายว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตร ครอบคลุมถึงกิจกรรมทั้งหลายในสถานศึกษา ซึ่งนักศึกษามี ความสมัครใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ ทั้งนี้ต้องเป็นกิจกรรมที่สถานศึกษายอมรับและสนับสนุน โดยมีอาจารย์และผู้บริหารดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อช่วยให้เป็นไปตาม เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ แต่นักศึกษาจะเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมด และการเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ ไม่มีผลในการนับเป็นหน่วยกิตหรือคะแนนใด ๆ ใน อันที่จะช่วยให้นักศึกษาเลื่อนชั้นหรือสำเร็จการศึกษา

กู๊ด (Good 1970 : 12) ได้ให้ความหมายคล้าย ๆ กันว่า กิจกรรมเสริม หลักสูตร เป็นโปรแกรมและการดำเนินงานซึ่งนักศึกษาหรือสถานศึกษาจัดขึ้น โดยมี

จุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสนุกสนาน เพิ่มพูนความรู้ และส่งเสริมพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ซึ่งเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถ ทัศนคติ ไม่มีการให้หน่วยกิต นักศึกษาต้องจัดหาเงินมาดำเนินการเอง แต่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมแนะนำของสถานศึกษา การจัดกิจกรรมนั้นต้องอยู่บนรากฐานที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ได้วางไว้

กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความแตกต่างกันในด้านจุดมุ่งหมาย ขอบเขต โครงการ กระบวนการจัดและการดำเนินงาน ตลอดจนผลที่จะเกิดขึ้น จึงอาจจำแนกได้หลายลักษณะ ถ้าจะจำแนกประเภทกว้าง ๆ เพื่อประโยชน์ของการวางแผนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีนักการศึกษาได้จำแนกประเภทไว้คือ

ไพโรจน์ นาคะสุวรรณ และวันนอร์ มะทา (2528 : 10) จำแนกประเภทกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ 7 ประเภทคือ

1. กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการสอนในชั้นเรียน ได้แก่ ชุมนุมวิชาการต่างๆ
2. กิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสนใจและความสามารถพิเศษ ได้แก่ กิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ค้นหาหรือพัฒนาความสนใจและความสามารถพิเศษของตนเอง ซึ่งมักจะไม่ได้เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนโดยตรง

3. กิจกรรมที่เห็นบริการภายในโรงเรียน ได้แก่ กิจกรรมที่พัฒนาตนเองเพื่อบริการส่วนรวม

4. กิจกรรมที่พัฒนาความจิตใจและศีลธรรม

5. กิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ

6. กิจกรรมทางคานกีฬา

7. กิจกรรมเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ

บอแมน (Baughman : 185-201) ได้จำแนกประเภทกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่สถานศึกษาควรจัดเป็น 10 ประเภทคือ

1. สภานักเรียน (Student Council)

2. ชุมนุม (Clubs)

3. กิจกรรมที่เกี่ยวกับการพิมพ์ (Publications)

4. การแสดงนิทรรศการทางศิลปะ (Art Exhibition)

5. การแสดงละคร (Drama)

6. การแสดงดนตรี (Music)
7. การทัศนศึกษา (Sight seeing excursion)
8. การกีฬาและกรีฑา (Sport and Athletics)
9. การประชุม (Assembly)
10. การสังคมสงเคราะห์ (Social Welfare)

หนังสือ หันนาคินทร์ (2524 : 223-224) จำแนกประเภทกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ 10 ประเภทคือ

1. กิจกรรมที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมของโรงเรียน
2. การประชุม
3. ชุมนุม
4. กิจกรรมที่กระทำนอกโรงเรียน
5. กิจกรรมที่เกี่ยวกับการพิมพ์
6. กิจกรรมที่เกี่ยวกับการกีฬา
7. กิจกรรมเกี่ยวกับดนตรี
8. กิจกรรมเกี่ยวกับการละครและการพูดในที่สาธารณะ
9. กิจกรรมเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์
10. กิจกรรมโฮมรูม

สำหรับการจัดดำเนินการกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษานั้น

แถมชัย ชัยเพชร (2527 : 89-99) วิจัยได้ผลสรุปดังนี้

1. วิทยาลัยพลศึกษาไม่ประสบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้บรรลุจุดประสงค์
2. วิทยาลัยพลศึกษาไม่มีการจัดระบบการเงินเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตร และต้องเก็บเงินค่ากิจกรรมจากนักศึกษามาใช้จ่ายในการจัดดำเนินการ
3. วิทยาลัยพลศึกษาไม่สนับสนุนการจัดตั้งองค์การนักศึกษา สโมสรหรือสถานักศึกษา ทั้งไม่ค่อยส่งเสริมให้นักศึกษาจัดดำเนินการกิจกรรมเสริมหลักสูตรเอง
4. วิทยาลัยพลศึกษาไม่ค่อยมีการประเมินผลการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อปรับปรุงแก้ไขการจัดดำเนินการกิจกรรมหลักสูตร

แม้ว่า แดมชัย ชัยเพชร จะได้วิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาแล้วก็ตาม แต่เพื่อให้งานวิจัยเรื่องปัญหาการเรียนการสอนนี้สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงศึกษาปัญหาพื้นฐานของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรพลศึกษาด้วย

การวัดและประเมินผล

การวัดผลในวิชาพลศึกษาไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน ครูผู้สอนมักจะใช้วิธีให้คะแนน โดยพิจารณาจากความสามารถที่แสดงออกได้เหมือนทักษะที่ครูผู้สอนสาธิตให้ดูเท่านั้น ซึ่งเป็น การวัดผลทางทักษะกีฬาเพียงอย่างเดียว ส่วนวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ทำการวัดผลก็ไม่มีอะไร นอกจากประเมินด้วยสายตา หรือถ้าดูไม่ทันก็ใช้ชอล์คขีดทำเครื่องหมายที่กางเกงหรือกระโปรงของนักเรียน วิธีการดังกล่าวนี้ จึงทำให้คุณค่าของวิชาพลศึกษาค่อยไป (พยุหศักดิ์ สนเทศ 2529 : 9) วิชาพลศึกษาไม่ได้รับความสำคัญก็เพราะครูพลศึกษาไม่สามารถแสดงความแตกต่างของการพัฒนาการ โดยการเรียนการสอนพลศึกษาได้อย่างชัดเจน นับว่าเป็นจุดสำคัญที่สุด (วิริยา บุญชัย 2523 : 16)

วรศักดิ์ เพ็ชรชอย (2527 : 183-184) สรุปความมุ่งหมายของการวัดผลวิชาพลศึกษาตามแนวปรัชญาการศึกษาได้ดังนี้

1. เพื่อช่วยให้ทราบสถานภาพของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อช่วยในการแบ่งนักเรียนตามระดับความสามารถ
4. เพื่อให้สามารถประเมินผลการเรียนของนักเรียนและการสอนของครูได้
5. เพื่อช่วยวินิจฉัยและทำนายผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนได้
6. เพื่อให้ใช้เป็นวิธีหนึ่งของการจัดการเรียนการสอน
7. ช่วยให้ผู้สามารถให้คะแนนและระดับผลการเรียนของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง

เพื่อให้การให้คะแนนในวิชาพลศึกษาเป็นไปอย่างถูกต้อง นักเรียนมีพัฒนาการทุกด้าน จึงต้องใช้จุดประสงค์การเรียนรู้ของเนื้อหาวิชาเป็นแนวทางเพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการเรียนรู้ 5 ประการคือ

1. ข้อเท็จจริง
2. ทักษะเชาวน์ปัญญา
3. บุทธศาสตร์ในการคิด
4. ทักษะการเคลื่อนไหวร่างกาย
5. เจตคติ

การวัดผลในวิชาพลศึกษาที่ถูกต้องนั้น จะต้องทำการวัดผลให้ครบขอบข่าย ทั้ง 4 โดยมีกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

1. ทักษะกีฬา ควรให้คะแนนประมาณ 40-60 %
2. สมรรถภาพทางกาย ควรให้คะแนนประมาณ 20-30 %
3. ความรู้ความเข้าใจ ควรให้คะแนนประมาณ 15-25 %
4. เจตคติ ควรให้คะแนนประมาณ 10-20 %

การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา ในวิทยาลัยพลศึกษานั้น สาสิต ลิ้มขจรเดช (2523 : บทคัดย่อ) สรุปผลไว้ว่า วิทยาลัยพลศึกษามีปัญหาการวัดและประเมินผล คืออาจารย์ไม่สามารถแกะคัมภีร์คะแนน "ร" ให้เป็นคะแนนอื่นได้ทันตามกำหนด ขาดการประสานงานกันในการสร้างแบบสอบถามไม่มีแบบสอบถามเป็นมาตรฐาน การวัดและประเมินผลโดยให้นักศึกษาทำรายงาน ทำได้ยากเพราะในห้องสมุดมีตำราน้อย เกณฑ์การวัดของแต่ละวิทยาลัยไม่เหมือนกัน

ประวัติและความเป็นมาของวิทยาลัยพลศึกษา

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2411-2453) นับได้ว่าเป็นยุคของการปฏิรูปประเทศอย่างแท้จริง การปฏิรูปประเทศในด้านต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง รวมทั้งการปฏิรูปการศึกษาด้วย และในรัชสมัยนี้เองที่การศึกษาในระบบโรงเรียนได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ในงานนี้การกีฬาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพลศึกษาที่ได้รับการส่งเสริมให้แพร่หลายยิ่งขึ้น กล่าวคือ มีการริเริ่มในหลักสูตรพลศึกษาเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2430 ที่โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ต่อมาในปี พ.ศ. 2453 รัฐบาลได้จัดตั้งกระทรวงธรรมการเพื่อทำหน้าที่จัดการศึกษาในระบบโรงเรียน จึงมีโรงเรียนเกิดขึ้นในขณะนั้นหลายแห่ง การพลศึกษาจากโรงเรียน

นายร้อยพระจุลจอมเกล้าจึงได้แพร่หลายเข้ามายังโรงเรียนเหล่านี้ (ฟอง เกิดแก้ว 2520 : 68-69) เมื่อโรงเรียนได้จัดให้มีการเรียนการสอนพลศึกษาขึ้น ทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ทำให้ครูพลศึกษาเริ่มมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน และเพื่อสนองความต้องการของบุคลากรครูที่มีความสามารถในสาขาวิชาพลศึกษาโดยตรง จึงได้มีหลักสูตรและสวดจนศึกษาสำหรับผลิตครูพลศึกษาเกิดขึ้น

การผลิตครูพลศึกษาเริ่มขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2452 โดยกระทรวงธรรมการได้จัดตั้งสถานศึกษาสำหรับครูชั้นที่สามัคยาจารย์สมาคม ในบริเวณโรงเรียนมัธยมวัดราชบูรณะ (ปัจจุบัน คือ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย) เรียกว่า "สโมสรกายบริหาร" ต่อมาในปี พ.ศ. 2456 มีการปรับปรุงสโมสรกายบริหารเป็นเอกเทศขึ้น โดยให้ชื่อว่า "ห้องพลศึกษากลาง" มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยส่งเสริมการพลศึกษา การกีฬาและการผลิตครูพลศึกษาออกไปสอนพลศึกษาในโรงเรียนต่าง ๆ มีวิชาเรียน 2 วิชาคือ มวยไทย และการคักคนส่วนห้อยโหน (ยิมนาสติกส์) ต่อมาในปี พ.ศ. 2462 กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ได้แก้ไขหลักสูตรใหม่และให้ชื่อสถานที่ฝึกหัดพลศึกษาใหม่ว่า "โรงเรียนพลศึกษากลาง" แต่ตั้งอยู่สถานที่เดิมเรียนเฉพาะภาคค่ำ ระหว่างเวลา 16.00-19.00 น. หลักสูตรที่กำหนดคใหม่มี 4 วิชาคือ

1. วิชาลูกเสือ
2. วิชาคักคนส่วนห้อยโหน
3. วิชาญกติกสูหรือยูโด
4. วิชามวยไทย มวยสากล และฟันดาบ

ผู้เรียนในระยะนั้น ส่วนมากเป็นครูสอนวิชาสามัญและอบรมวิชาชุดอยู่ที่สามัคยาจารย์สมาคม ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกับโรงเรียนพลศึกษากลาง ถ้าผู้เรียนผู้ใดสอบได้ 2 วิชา ก็จะได้รับประกาศนียบัตรครูผู้สอนพลศึกษาชั้นตรี (พ.ค.) ถ้าสอบได้ 3 วิชา จะได้รับประกาศนียบัตรครูผู้สอนพลศึกษาชั้นเอก (พ.อ.) ระยะเวลาที่ศึกษาตามหลักสูตรใหม่ครบทั้ง 4 วิชาอาจเรียนได้ในปีเดียวหรือก็ปีก็ได้ ทั้งนี้สุดแต่ความสามารถ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2476 กระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งกรมพลศึกษาจึงได้โอนโรงเรียนพลศึกษากลางมาสังกัดกรมพลศึกษา ในปี พ.ศ. 2479 แต่ยังคงตั้งอยู่

สถานที่เดิมและได้ย้ายมาอยู่อาคารใหม่บริเวณกรีฑาสถานแห่งชาติเมื่อต้นปี พ.ศ. 2483
กรมพลศึกษาได้ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรใหม่ โดยแบ่งวิชาออกเป็น 2 หมวดคือ

1. หมวดวิชาบังคับ ได้แก่ วิชาจรรยาครู ลูกเสือ สุขศึกษา ปฐมพยาบาล
กายบริหาร กรีฑา และกีฬา (กีฬาหญิงมีเนตบอล วอลเลย์บอล กีฬายามมี บางเกมบอล
ฟุตบอล ตะกร้อ)

2. หมวดวิชาไม่บังคับ มี 4 วิชาคือ

- ก. มวยไทยและมวยสากล
- ข. กระบี่กระบองและฟันดาบ
- ค. คัดคนส่วนห้อยโหน
- ง. ยูยิตสู หรือยูโด

เมื่อผู้เรียนสอบวิชาบังคับได้แล้วจะได้รับประกาศนียบัตรประโยคครูพลศึกษา
(พ.ศ.) หากสอบได้หมวดวิชาไม่บังคับอีก 2 ชุด ก็จะได้รับประกาศนียบัตรประโยค
ครูพลศึกษาโท (พ.ท.) และถ้าสอบได้หมด 4 ชุด ก็จะได้รับประกาศนียบัตรประโยค
ครูพลศึกษาเอก (พ.อ.)

ในปี พ.ศ. 2493 กรมพลศึกษาได้ปรับปรุงหลักสูตรการผลิตครูพลศึกษาให้
สอดคล้องกับการผลิตครูสามัญอื่น ๆ โดยมีหลักสูตร 5 ปี และให้ชื่อโรงเรียนใหม่ว่า
"โรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา" รับนักเรียนต่อจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เฉพาะผู้ที่ได้รับ
ทุนของจังหวัดโดยจังหวัดสอบคัดเลือกมาจังหวัดละ 2 คน (เฉพาะชาย) การเรียน
เป็นแบบประจำ วิชาที่เรียนมี 5 หมวดวิชา คือ

1. หมวดวิชาครูและสังคมศึกษา
2. หมวดวิชาภาษาอังกฤษ
3. หมวดวิชาภาษาไทย
4. หมวดวิชาพลศึกษา (กรีฑาและกีฬา)
5. หมวดวิชาประกอบมี สุขศึกษา อนามัย สรีรกายวิภาคศาสตร์ ชีววิทยา

และการเล่นเซาจังหะ

สำหรับผู้ที่ได้รับจากโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษานั้นผู้เรียนจบชั้นปีที่ 1 ได้รับ
ประกาศนียบัตรประโยคครูพลศึกษาตรี (พ.ต.) จบชั้นปีที่ 3 ได้รับประกาศนียบัตร

ประโยคครูพลศึกษาโท (พ.ท.) และจบชั้นปีที่ 5 ได้รับประกาศนียบัตรประโยคครูพลศึกษาเอก (พ.อ.) ต่อมาในปี พ.ศ. 2472 โรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษาได้เปิดรับผู้เรียนจากส่วนกลางโดยทำการสอบคัดเลือกเอง การเรียนเป็นแบบไปกลับ และรับนักเรียนหญิงเข้าเรียนด้วย

ในปี พ.ศ. 2497 กระทรวงศึกษาธิการได้ขยายโครงการคานการฝึกหัดครู โดยจัดตั้งกรมการฝึกหัดครูขึ้นเพื่อจะได้อบรมรวมการฝึกหัดครูซึ่งอยู่ในสังกัดต่าง ๆ มาอยู่ด้วยกัน โรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษาจึงได้โอนไปสังกัดแผนกฝึกหัดครูพลานามัย กองโรงเรียนฝึกหัดครู กรมการฝึกหัดครู ดังนั้นกรมพลศึกษาจึงได้ขอจัดตั้ง "วิทยาลัยพลศึกษา" ขึ้นแทนโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษา เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2498 โดยมีหลักสูตรการเรียน 4 ปี และ 2 ปี สำหรับหลักสูตร 4 ปี รับนักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษาปีที่ 6 เข้าเรียน ส่วนหลักสูตร 2 ปี รับนักเรียนที่สำเร็จชั้นเตรียมอุดมหรือเทียบเท่า เข้าเรียนทั้งสองหลักสูตรนี้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจะได้รับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) หรือ ป.กศ.สูง (พลศึกษา)

เนื่องจากจำนวนครูพลศึกษาไม่เพียงพอกับความต้องการ โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษากรมการฝึกหัดครู จึงกำหนดนโยบายผลิตครูเพื่อสอนวิชาพลศึกษาในระดับนี้ขึ้น แต่เนื่องจากขาดผู้ที่จะเป็นการในคานนี้จึงได้ฝากให้กรมพลศึกษาคำเป็นการแทน ดังนั้นจึงได้มีการจัดตั้ง "โรงเรียนฝึกหัดครูพลานามัย" ขึ้นในปี พ.ศ. 2501 โดยรับนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เข้าเรียนมีหลักสูตร 2 ปี ผู้ที่สำเร็จจะได้รับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (พลานามัย) ส่วนวิทยาลัยพลศึกษาคงผลิตครูพลศึกษาเฉพาะหลักสูตร 2 ปี เพื่อรับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา)

ในปี พ.ศ. 2511 กระทรวงศึกษาธิการได้ระงับการผลิตครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (พลานามัย) และมอบหมายให้กรมพลศึกษาคำเป็นการผลิตครูเฉพาะระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) เพียงอย่างเดียว

ในปี พ.ศ. 2513 วิทยาลัยพลศึกษาได้ขยายหลักสูตรการศึกษาชั้นปริญญาตรี โดยเป็นสาขาของวิทยาลัยวิชาการศึกษา กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ เรียกว่า "วิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษา" หลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา รับผู้สำเร็จการศึกษาระดับเตรียมอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า เข้าศึกษาในหลักสูตร 4 ปี และรับผู้สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษา) เข้าศึกษาใน

หลักสูตร 2 ปี ทั้งนี้กรมพลศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ ต่อมาในปี พ.ศ. 2517 ได้มีพระบรมราชโองการประกาศใช้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อันเป็นผลให้วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้รับการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยในกรณีวิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษา จึงได้รับการยกฐานะเป็น "มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา" สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยด้วย

การผลิตครูพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาของกรมพลศึกษา หลังจากที่ได้ยกฐานะวิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษาเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา แล้วอัตรากำลังของวิทยาลัยวิชาการศึกษาแต่เดิมนั้นยังคงเป็นของกรมพลศึกษาอยู่โดยเรียกส่วนงานนี้ว่า "วิทยาลัยพลศึกษาส่วนกลาง" แต่ยังมีได้รับนักศึกษา เพราะกรมพลศึกษามีนโยบายที่จะขยายการผลิตครูพลศึกษาไปยังส่วนภูมิภาคโดยทั่วถึงเสียก่อนจึงขยายในส่วนกลางภายหลัง กรมพลศึกษาจึงได้เปิดวิทยาลัยพลศึกษาในส่วนภูมิภาคขึ้น ตามลำดับดังนี้ (กรมพลศึกษา 2530 : 5)

ปีการศึกษา 2513	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
ปีการศึกษา 2515	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
ปีการศึกษา 2516	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา
ปีการศึกษา 2517	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี
ปีการศึกษา 2518	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี
ปีการศึกษา 2519	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทรา และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร
ปีการศึกษา 2520	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย
ปีการศึกษา 2521	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร
ปีการศึกษา 2522	วิทยาลัยพลศึกษา (ส่วนกลาง) ได้เปลี่ยนชื่อเป็น "วิทยาลัยพลศึกษากองทัพ" ตั้งอยู่ที่จังหวัดปทุมธานี
ปีการศึกษา 2523	เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง

ปีการศึกษา 2526

เปิดวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ วิทยาลัย
พลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ และวิทยาลัยพลศึกษา
จังหวัดเพชรบูรณ์

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุนนมาลัย สุเทพภักดี (2510 : 60-65) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจ
อุปสรรคและปัญหาการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษา" โดยการใช้แบบสอบถามตาม
อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษา นักศึกษาระดับ ป.กศ. ทน และ ป.กศ.สูง ผลการวิจัย
พบว่าสถานที่ในการเรียนการสอนพลศึกษายังไม่เพียงพอ ห้องประชุมพยาบาลมีไม่เพียงพอ
แก่จำนวนนักศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับอุปกรณ์สำหรับใช้ในการสอน
กิจกรรมพลศึกษานั้น นักศึกษาเห็นว่า อุปกรณ์สำหรับใช้ในการสอนว่ายังมีเพียงพอ
แต่อุปกรณ์สำหรับสอนแบบมินิคัมไม่เพียงพอ อุปกรณ์ที่ไม่มีเลย ได้แก่ อุปกรณ์สอน
พื้นคาว ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อผู้สอน นักศึกษาเห็นว่าอาจารย์พลศึกษาเคร่ง
ครัดต่อระเบียบวินัยมาก จนกระทั่งไม่ยอมให้นักศึกษาพักเหนื่อยและเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย
ในคาน์วคณนั้นนักศึกษามีความเห็นที่ว่าอาจารย์พลศึกษาควรมีการสอบทุกครั้งเมื่อจบ
บทเรียนแล้ว และมีความเห็นว่าไม่ควรสอบข้อเขียนในเมื่ออาจารย์พลศึกษาสอนไม่ทัน
หลักสูตร อาจารย์พลศึกษาส่วนมากมักให้นักศึกษามาเรียนนอกเวลา โดยจัดชั่วโมง
สอนเพิ่มขึ้น ปัญหาสำคัญที่อาจารย์พลศึกษาพบ คือ ความรู้พื้นฐานของนักศึกษาแต่ละคน
ไม่เท่ากัน สถานที่และอุปกรณ์ในการสอนกิจกรรมพลศึกษามีไม่เพียงพอแก่นักศึกษา

เสมือน พิษิตกุล (2512 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษามัธยมศึกษา
การจัดและการบริหารงานพลศึกษาในสถาบันผลิตครู" โดยใช้แบบสอบถามศึกษาจาก
อาจารย์พลศึกษา 62 คน สังกัดสถาบันฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
จำนวน 26 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า

1. อัตราส่วนของอาจารย์พลศึกษาต่อจำนวนนักศึกษาฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาต่ำกว่าอัตราส่วนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด
2. วุฒิของอาจารย์พลศึกษาส่วนมากยังมีวุฒิทางพลศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี
3. โครงการพลศึกษาโดยทั่วไปสมบูรณ์ดี แต่การจัดกิจกรรมพลศึกษาเพื่อ

บรรดิกการแก่นักศึกษานักศึกษาคณะที่เรียนซ้ำยังไม่ค่อยได้จัดทำ

4. อุปกรณ์การสอนรวมทั้งสถานที่ในการสอนยังมีจำนวนไม่เพียงพอแก่จำนวนนักเรียน

สุภาภรณ์ สุชดาวร (2514 : ช-ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในสถานบันฝึกหัดครู" โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนวิชาพลศึกษาที่ทำการสอนในสถานบันฝึกหัดครู 125 แห่ง จำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษานามัยในสถานบันฝึกหัดครูยังมีจำนวนไม่เพียงพอ อาจารย์ผู้สอนมีชั่วโมงการสอนมากเกินไป และมีคุณภาพต่ำกว่าปริญญาตรีเป็นจำนวนมาก กรมการฝึกหัดครูควรส่งเสริมให้อาจารย์เหล่านี้ได้ศึกษาคือในค่านเกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอนความมุ่งหมายทั่วไปยังไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและยังไม่เป็นแนวทางในการสอนในการเลือกกิจกรรมการเรียนและเลือกวิธีการวัดผลเท่าที่ควร ความมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละวิชาในหลักสูตรเหมาะสมแล้ว แต่เนื้อหาของแต่ละวิชาในหลักสูตรวิชาพลศึกษานามัยยังไม่ได้สัดส่วนกับเวลาและจำนวนหน่วยกิต หนังสือและวารสารสำหรับให้นักศึกษาค้นคว้ายังไม่เพียงพอ ควรจัดการเพิ่มขึ้นในค่านสถานบันที่วิทยาลัยครู มีสถานที่กลางแจ้งเพียงพอสำหรับจัดกิจกรรมพลศึกษา แต่ยังคงขาดสถานที่ในร่ม สถานที่สำหรับเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ห้องอาบน้ำชาย-หญิง ตู้เก็บเสื้อผ้าชาย-หญิง ยังไม่มีกึ่งนั้น วิทยาลัยครูควรจัดสถานที่ดังกล่าวให้เพียงพอ การอบรมอาจารย์ประจำการและการนิเทศการสอนไม่ถี่ ควรจัดแก่อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษานามัยในสถานบันฝึกหัดครูและอาจารย์ผู้สอนมีงานพิเศษนอกเหนือจากการสอนมาก ส่วนการวัดและประเมินผลส่วนใหญ่มีการทดสอบทางค่านทฤษฎีและทางค่านปฏิบัติ

กุลชิตา หุณพนามระ (2518 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาระดับปริญญาตรีของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามีปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาเอกพลศึกษาของนิสิตและอาจารย์ในแผนกวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในค่านการเรียนการสอน สถานที่ อุปกรณ์และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาเอกพลศึกษาของคณะครุศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตส่วนมาก

มีปัญหาเนื่องจากอุปกรณ์ไม่เพียงพอและมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อยเกินไป อาจารย์ส่วนมากมีปัญหาเนื่องจากสถานที่ไม่เพียงพอ การเรียนของนิสิตไม่คุ้มค่าที่ควร ประสบความยุ่งยากในการสอนบางวิชา อุปกรณ์ไม่เพียงพอและไม่มีเวลาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กาญจนา คงเจริญ (2522 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรของวิทยาลัยพลศึกษา ฉะเชิงเทรา ปี พ.ศ. 2520" ผลการวิจัยพบว่า ในคำนำจุ่มงหมายของหลักสูตรทั้งผู้บริหารและอาจารย์เห็นว่าเป็นความมุ่งหมายที่เหมาะสมแล้ว วิทยาลัยพลศึกษาสามารถผลิตนักศึกษาให้เป็นไปตามหลักสูตรได้มาก สำหรับคำนำเนื้อหาทั้งผู้บริหารและอาจารย์เห็นว่ารายวิชาต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมดีแล้ว หมวดวิชาที่สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข คือ หมวดวิชาโท (นันทนาการ) ภาคปฏิบัติเลือกเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าควรตัดวิชาอล์ฟ โบว์ลิ่ง "จะขี้ออกเพราะเป็นวิชาที่ให้ประโยชน์แก่นักศึกษาน้อยมาก นอกจากนี้วิทยาลัยพลศึกษายังขาดงบประมาณในการจัดอุปกรณ์การสอน โสภศาสตร์ประกอบ การเรียนการสอนและการดำเนินการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรและสุดท้ายอาจารย์ประสบปัญหาการสร้างแบบทดสอบให้ได้มาตรฐาน

อัมพร คำเหล็ก (2522 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (พลศึกษาและสุขศึกษา) ฉะเชิงเทรา ปี พ.ศ. 2518 ของวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า จุ่มงหมายของหลักสูตรที่ค้างไว้สามารถนำไปปฏิบัติได้ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีความซ้ำซ้อนกันมาก และไม่ต่อเนื่องกันกับพื้นฐานเดิมของผู้เรียนวิชาบางวิชา เนื้อหาที่เรียนกันจำนวนหน่วยกิตไม่สัมพันธ์กันคือ มีเวลาเรียนน้อยแต่เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้มีมาก วิชาพลศึกษาภาคปฏิบัติ (บังคับ) มีความเหมาะสมทุกวิชา ยกเว้น วิชาฟุตบอลที่จัดให้นักศึกษานหญิงเรียน ควรจัดให้เรียนวิชาอื่นทดแทน เอกสารคู่มือหลักสูตรยังมีไม่เพียงพอ การวัดและการประเมินผลมีวิธีการและระดับคะแนน (ก ข ค ง และ จ) แตกต่างกัน สำหรับวิชาการฝึกงานของวิชา เอกสุขศึกษา ระยะเวลาและวิธีการไม่เหมาะสม ทำให้ไม่ได้ผลตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

คณะกรรมการโครงการปรับปรุงหลักสูตรการฝึกหัดครู (2523 : 263-265) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความสอดคล้องระหว่างหลักสูตรการฝึกหัดครูกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521" ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างหลักสูตรวิทยาลัยพลศึกษากับหลักสูตรประถมศึกษา 2521 สรุปได้ว่า รายการความรู้ทักษะ และทัศนคติของทั้งสองหลักสูตรมีความสอดคล้องกันในบางวิชาในกลุ่มดังนี้ ในด้านความรู้และทักษะทั่วไปสอดคล้อง 21 รายการ ส่วนในด้านวิชาชีพครูของวิทยาลัยพลศึกษาคำรู้และทักษะสอดคล้องกับสมรรถภาพครูประถมศึกษาในด้านความรู้พลศึกษา 12 รายการ จากผลการวิเคราะห์และข้อสังเกตบางประการในการวิเคราะห์หลักสูตรทั้งสองสรุปได้โดยทั่วไปว่า ด้านวิชาชีพครูที่จะส่งเสริมสมรรถภาพครูประถมศึกษา ซึ่งจะเน้นทางวิชาชีพนี้โดยเฉพาะ

รัชชานันท์ ชัชวาลย์ปรีชา (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการเรียนของนิสิต ระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาการเรียนของนิสิตวิชาเอกพลศึกษา ระดับปริญญาตรี ระดับมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร ศึกษารายชื่อแบบสอบถามส่งไปยังอาจารย์พลศึกษา 40 คน นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา 320 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนิสิตมีความเห็นสอดคล้องกันว่าประสบปัญหาการเรียนหลักสูตร คือ เนื้อหาไม่เหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิตที่เรียน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรยังขาดงบประมาณและการประสานงานระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา ปัญหาการเรียนของนิสิตนักศึกษาคนคว่ำเพิ่มเติมและไม่ได้รับความสะดวกในการใช้อุปกรณ์ สถานที่ เครื่องอำนวยความสะดวก นอกจากนั้นยังขาดแหล่งค้นคว้า เนื่องจากห้องสมุดมีหนังสือ เอกสาร วารสารทางพลศึกษาและวิชาการทั่ว ๆ ไปน้อย

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ปรากฏว่าความคิดเห็นของนักศึกษาวินิจฉัยพลศึกษาทั้ง 4 สถาบัน เกี่ยวกับอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวกและปัญหาการใช้แหล่งค้นคว้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.1

สาธิต ลิ้มขจรเกษ (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" มี

วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ที่สอนวิชากิจกรรมพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า วิทยาลัยพลศึกษามีปัญหาการวัดประเมินผลการเรียนการสอนวิชา กิจกรรมพลศึกษาดังนี้ อาจารย์ไม่สามารถแกะระดับคะแนน "ร" ให้เป็นคะแนนอื่นได้ หันตามที่วิทยาลัยกำหนด ขาดการประสานงานกันระหว่างอาจารย์ผู้สอนที่จะมาร่วม มือกันในการสร้างแบบสอบ ไม่มีแบบสอบที่เป็นมาตรฐาน การวัดและประเมินผล โดยให้นักศึกษาทำรายงานทำได้ยาก เพราะคำไว้ในห้องสมุดมีน้อย เกณฑ์การตัดสินผล การเรียนของอาจารย์แต่ละวิทยาลัยไม่เหมือนกัน สถานที่ในร่มและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ สำหรับการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษา

เกรียงไกร ชรรณลักขณา (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ลักษณะความเป็นผู้นำของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้นำของนักศึกษาชายและหญิง" แต่ละวิทยาลัยและ รวมทุกวิทยาลัยโดยศึกษาลักษณะความเป็นผู้นำ 4 แบบคือ แบบประชาธิปไตย แบบเสรีนิยม แบบอักษนิยมยอมความ แบบอักษนิยมก้าวร้าว ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา ทุกวิทยาลัยพลศึกษามีลักษณะความเป็นผู้นำทั้ง 4 แบบ ตามลำดับ จากมากไปหาน้อย คือ ลักษณะความเป็นผู้นำแบบประชาธิปไตย อันดับ 1 แบบอักษนิยมยอมความ อันดับ 2 แบบเสรีนิยม อันดับ 3 แบบอักษนิยมก้าวร้าว อันดับ 4 นักศึกษาชายกับหญิงมีลักษณะ ความเป็นผู้นำทั้ง 4 แบบไม่แตกต่างกัน ลักษณะความเป็นผู้นำของนักศึกษากลุ่มรุนแรง มีความเกี่ยวข้องกับเพศ คือ นักศึกษาชายส่วนมากเป็นแบบอักษนิยมก้าวร้าว ส่วน นักศึกษาหญิงส่วนมากเป็นแบบเสรีนิยม

จุฑารัตน์ บวรสิน (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลหลักสูตรระดับปริญญาตรีสองปี วิชาเอกพลศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินผลหลักสูตรในค่านจุดมุ่งหมาย องค์ประกอบของหลักสูตรการเลือกและการจัดเนื้อหา ขบวนการนำหลักสูตรไปใช้ และสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาปีสุดท้าย มีมติ อาจารย์ผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญหลักสูตรมีความ เห็นว่า หลักสูตรวิชาเอกพลศึกษามีความเหมาะสมในค่านจุดมุ่งหมาย องค์ประกอบ

ของหลักสูตรการเลือกและการจัดเนื้อหา

2. นักศึกษาปีสุดท้าย บัณฑิต และอาจารย์ผู้สอนมีความเห็นว่าขบวนการของการนำหลักสูตรไปใช้ตามคุณลักษณะของผู้สอน คุณลักษณะผู้เรียน อุปกรณ์การสอน อุปกรณ์ประเภทตำรา และสถานที่มีความเหมาะสมดี นอกจากนี้ นักศึกษาปีสุดท้าย บัณฑิต อาจารย์ผู้สอนและผู้บริหาร โรงเรียนมีความเห็นว่าผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาอยู่ในระดับมาก

อินทิรา ลาวัยกุล (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของอาจารย์สาขาพลศึกษาในสถานฝึกครูพลศึกษา" ปรากฏผลว่า อาจารย์พลศึกษาส่วนใหญ่มีบทบาทที่เกี่ยวกับงานด้านการสอนมาก ส่วนงานการให้คำปรึกษาทางวิชาการ ด้านการนิเทศ ด้านบริการทางวิชาการ และงานพิเศษอื่นๆ ได้ปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทด้านการวิจัยปฏิบัติมีน้อยที่สุด ปัญหาที่อาจารย์พบในการปฏิบัติงานขาดประสบการณ์และขาดการสนับสนุนจากผู้บริหาร

สมบูรณ์ มิ่งเมือง (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษาในวิทยาลัยครู" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังอาจารย์ผู้สอนประจำวิชาผู้เกี่ยวข้อง โครงการดำเนินโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา ประสบปัญหาอย่างมากในเรื่องต่อไปนี้ คือ ขาดความสะดวกในการใช้อุปกรณ์ในการฝึกซ้อมนอกเวลาเรียน ขาดเงินสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ขาดสถานที่ทำควมสะอาดร่างกาย ขาดตำราและเอกสารอ่านประกอบในวิชาภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎีมีประสบการณ์มากทางด้านสภาวะการ เงินที่ใช้เพื่อการศึกษาเล่าเรียน เนื้อหาทางวิชาเน้นทางวิชาการมากกว่ากิจกรรมที่มุ่งพัฒนาชุมชนและไม่สัมพันธ์กับการนำไปสอน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาคปฏิบัติมีน้อยเกินไป มีปัญหาอย่างมากในการเดินทางไปกลับระหว่างการศึกษาและเวลาเรียนไม่ต่อเนื่องกัน ทำให้ความรู้ขาดคอนและลืมสิ่งที่เรียนไปแล้ว

ผู้จัดและดำเนินการฝึกอบรมและผู้เข้ารับการศึกษาฝึกอบรม ประสบปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผู้สื สนิททรัพย์ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้ให้การอบรมและผู้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในสาขาวิชาพลศึกษาของโครงการอบรมและบุคลากรทางการศึกษาประจำการในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคเหนือ" ผลการวิจัย พบว่า ผู้ให้การอบรมและผู้เข้ารับการอบรม มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ประสพปัญหา คือ วิชาเลือกที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาพลศึกษาไม่ได้นำถึงความแตกต่าง ความสนใจและความถนัดของผู้เข้ารับการอบรม การกำหนดเนื้อหาของหลักสูตรไม่เหมาะสมกับเวลา มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อยเกินไป ผู้เข้ารับการอบรมขาดโอกาสได้ฝึกหัดการเป็นเจ้าหน้าที่และผู้ตัดสินกีฬา ขาดโอกาสได้ฝึกหัด การเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาและร่วมการแข่งขัน ผู้ให้การอบรมไม่มีเวลาให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือด้านการเรียนแก่ผู้เข้ารับการอบรม ผู้เข้ารับการอบรมไม่มีเวลาสำหรับฝึกซ้อมทักษะกีฬานอกเหนือจากชั่วโมงเรียน ขาดความรู้ขั้นพื้นฐาน มีหน้าที่รับผิดชอบค่อนข้างมากเกินไป ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม ต้องเดินทางมาอบรมไกลและเสียค่าใช้จ่ายสูง ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ห้องสมุดมีหนังสือวารสารและเอกสารทางพลศึกษาและวิชาการทั่ว ๆ ไป ไม่เพียงพอต่อการค้นคว้า บริการโสตทัศนูปกรณ์และบริการห้องฉายภาพยนตร์ไม่ได้รับความสะดวก

อรุณพร เจนการกิจ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้ให้การอบรมและผู้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนในสาขาวิชาพลศึกษาของโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง" ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ผู้ให้การอบรมและผู้เข้ารับการอบรม กลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง" ประสพมาก คือ วิชาเลือกที่กำหนดไว้ในหลักสูตรไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่าง ความสนใจ และความถนัดของผู้เข้ารับการอบรม ไม่มีโอกาสได้ฝึกหัดการเป็นเจ้าหน้าที่และผู้ตัดสินจัดการแข่งขันกีฬา ขาดโอกาสการเป็นผู้ดำเนินการจัดการแข่งขันไม่มีเวลาสำหรับการฝึกซ้อมทักษะกีฬาต่าง ๆ นอกเหนือจากชั่วโมงเรียน มีงานที่ได้รับมอบหมายจากผู้ให้การอบรมมากเกินไป เสียค่าใช้จ่ายในการอบรมสูง ต้องเดินทางมาเข้ารับการอบรมไกลเกินไป ไม่มีเวลาค้นคว้าเพิ่มเติม มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อยเกินไป งบประมาณของภาควิชาในค่านอุปกรณสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกน้อยเกินไป ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย

ห้องสมุดมีหนังสือ เอกสารและวารสารทางค่านพลศึกษาไม่เพียงพอต่อการค้นคว้า
บริการให้ยืม โสภคิสนเทศของวิทยาลัยไม่สะดวกหรือน้อยเกินไป

สุวัตร สิทธิหล่อ (2525 : บทคัดย่อ) ใ้ทำการศึกษาเรื่อง "การบริหาร
งานวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า

1. คำนกระบวนการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยพลศึกษา ผู้อำนวยการ
มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ จัดให้มีการดำเนินงานวิชาการของวิทยาลัยให้
สอดคล้องกับนโยบายทั่วไปเกี่ยวกับวิทยาลัยพลศึกษาที่กรมพลศึกษากำหนดไว้ ผู้ช่วย
ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ศึกษาโครงการระบบ
บริหารวิชาการของวิทยาลัยที่กรมพลศึกษากำหนดไว้

2. คำนการบริหารบุคลากรและการกำหนดค่าอาจารย์ปฏิบัติงานวิชาการ
ผู้อำนวยการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ สนับสนุนให้อาจารย์เข้ารับการอบรม
ทางวิชาการและการกีฬา ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและหัวหน้าแผนกวิชา
มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ กำหนดค่าอาจารย์ให้รับผิดชอบงานทางวิชาการ
ได้คำนึงถึงความสามารถและความถนัด

3. คำนหลักสูตรและเอกสารการใช้หลักสูตร ผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการ
ฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ จัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตาม
ความมุ่งหมายของหลักสูตรวิทยาลัยพลศึกษา ส่วนหัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ใน
ระดับมาก ได้แก่ ศึกษาความมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตรวิทยาลัยพลศึกษา

4. คำนวิธีสอนและการวางแผนการสอน ผู้อำนวยการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่
จัดตารางสอนโดยยึดหลักการและวิธีการของการจัดตารางสอน ส่วนผู้ช่วยผู้อำนวยการ
ฝ่ายวิชาการและหัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ จัดตารางสอน
โดยมีข้อมูลต่าง ๆ อย่างเพียงพอ

5. คำนการนิเทศการสอนและการนิเทศนักศึกษาฝึกสอน ผู้อำนวยการมีการ
ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ชี้แจงแนะนำให้อาจารย์ได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการ
ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ กำหนด
นโยบายและวัตถุประสงค์ของการฝึกสอนของวิทยาลัย หัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติ
อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เข้าใจในหลักการและวิธีการของการนิเทศ

6. คำนวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนและห้องสมุด ผู้อำนวยการมีการปฏิบัติ

อยู่ในระดับมาก ได้แก่ กำหนดระเบียบการใช้วัสดุอุปกรณ์อาคารสถานที่และวัสดุครุภัณฑ์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ให้นำในการใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนแก่อาจารย์และนักศึกษา หัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ จัดสรรอาคารสถานที่และบริเวณต่างๆ ของวิทยาลัยให้ตอบสนองต่อความต้องการเพื่อบริการการเรียนการสอน

7. ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนและการประเมินผลทางวิชาการ ผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ควบคุมให้อาจารย์ทำการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอนของวิทยาลัยให้เป็นไปตามระเบียบการวัดผลที่กรมพลศึกษากำหนดไว้ ส่วนหัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ วัดผลและประเมินผลแต่ละวิชาในภาคหนึ่ง ๆ โดยวิธีต่างๆ

8. ด้านการใช้ทรัพยากรและแหล่งวิชาในท้องถิ่นและการให้บริการทางค่านิชาการแก่ชุมชน ผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ จัดให้วิทยาลัยค้ำบิณฑบาตในการเป็นศูนย์กลางแหล่งวิชาการทางค่านิศึกษาสำหรับชุมชน ส่วนหัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ มีบทบาทในการเผยแพร่ความรู้และทักษะกีฬาแก่เยาวชนและประชาชน

9. ด้านการวางแผนปรับปรุงงานวิชาการของวิทยาลัย ทั้งผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าแผนกวิชามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ปฏิทินในการปฏิบัติงานค่านิชาการของวิทยาลัย

ปัญหาในการบริหารงานและการปฏิบัติงานค่านิชาการ ทั้งผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและหัวหน้าแผนกวิชาเห็นว่า งบประมาณที่จะสนับสนุนในการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยมีไม่เพียงพอ บุคลากรมีไม่เพียงพอ ขาดการประสานงานระหว่างอาจารย์ผู้สอนแต่ละวิชา เอกสารและคู่มือประกอบการใช้หลักสูตร ตลอดจนหนังสือตำราในห้องสมุดมีจำนวนไม่เพียงพอ ไม่มีข้อสอบที่เป็นมาตรฐาน ขาดนักวิชาการและการวางแผนที่ดีในการปรับปรุงงานวิชาการ

เลิศชัย สอนสุภาพ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์พลศึกษาและนักศึกษาวินิชา เอกพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวินิชาพลศึกษาในวิทยาลัยครู" ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์พลศึกษาและนักศึกษา

วิชาเอกพลศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยครูครั้งนี้ในด้านการเรียนของนักศึกษา มีปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาขาดการค้นคว้า ความรู้เพิ่มเติม ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน และขาดการวิพากษ์วิจารณ์และ ศึกษาค้นคว้าในสถานประกอบการสอนและสิ่งอำนวยความสะดวกมีปัญหาที่สุกเกี่ยวกับ สถานที่สำหรับจัดกิจกรรมทางน้ำ มีปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ในร่มสำหรับจัดกิจกรรม พลศึกษาไม่มีเพียงพอ ไม่ได้รับความสะดวกในการใช้สนาม โรงยิมส์ หรือสระว่ายน้ำ สำหรับกิจกรรมกีฬาและสันทนาการ จำนวนรถจักรยานมีไม่เพียงพอ ในด้านการจัด กิจกรรมเสริมหลักสูตรพลศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาขาดความรู้และประสบการณ์ ในการจัดกิจกรรม การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษาไม่ได้รับความร่วมมือและ ประสานงานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์และผู้บริหารขาดแคลนงบประมาณ อาจารย์ และนักศึกษาไม่ไ้ประเมินผลงานที่จัดขึ้น เพื่อจะได้นำผลมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ใน ด้านการใช้แหล่งค้นคว้ามีปัญหามากเกี่ยวกับหนังสือวารสาร และเอกสารทางพลศึกษา และทางวิชาการทั่ว ๆ ไป มีน้อยไม่เพียงพอแก่การค้นคว้า

โกสินทร์ น้ำใจทหาร (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ลักษณะ ของอาจารย์ที่พึงประสงค์ในวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า

1. ลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านการสอน อาจารย์พลศึกษาต้องเป็นผู้มีความ สามารถในด้านการเลือกกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะที่สอน เขาสอนสม่ำเสมอและตรงต่อเวลา มีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผู้เรียน มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียน แต่ละวิชาได้ชัดเจน

2. ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านวิชาการ อาจารย์พลศึกษาต้องเป็นผู้มีความรู้ความ สามารถในทักษะวิชาเฉพาะอย่าง ฝึกและปรับปรุงความสามารถทางทักษะอยู่เสมอ แสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เป็นนิจ มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชากว้างขวางแม่นยำ ถูกต้อง ทันสมัย

3. ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านสุขภาพทางกายและทางจิต อาจารย์ควรเป็นผู้มี ความสนใจในการออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬาเป็นประจำ ต้องเป็นผู้มีอารมณ์เยือกเย็น สุขุม เป็นคนมีเหตุผล มีความภาคภูมิใจในวิชาชีพของตน งดเว้นจากสิ่งเสพคึกให้โทษ ทุกชนิด

4. ลักษณะที่พึงประสงค์ค่านิยมบุษยสัมพันธ์ อาจารย์ควรเป็นผู้ที่มีความสนใจให้ความร่วมมือช่วยเหลืองานส่วนรวม วางตนให้เหมาะสมกับกาลเทศะบุคคลและสังคมให้ความเคารพศอกผู้บังคับบัญชา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น มีอัชยาศรย์ไมตรีกับคนทั่วไป และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน

5. ลักษณะที่พึงประสงค์ค่านิยมบุคลิกภาพทั่วไป อาจารย์ควรเป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงานสูง กระตือรือร้นในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ร่าเริง บ๊ยมแจ่มใส มีความตรงไปตรงมาและจริงใจ พุทธิจา ฉะฉานในภาษาได้ถูกต้อง

6. ลักษณะที่พึงประสงค์ค่านิยมการเรียนมีคุณธรรมและน้ำใจนักกีฬา อาจารย์ควรมีคุณธรรมสูง มีระเบียบวินัย และปฏิบัติอย่างเคร่งครัด รู้จักใช้วิจารณ์ในการไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล มีความสำนึกสูงต่อการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน

7. ลักษณะที่พึงประสงค์ในค่านิยมการเป็นพลเมืองดีในสังคมประชาธิปไตย อาจารย์ควรมีค่านิยมในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ รู้จักเคารพและปฏิบัติตามหน้าที่และสิทธิของตนเองและผู้อื่น ยอมรับและให้ความร่วมมือความมคิของส่วนรวม และสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ที่อนุรักษวัฒนธรรมไทย

แดมชัย ชัยเพชร (2526 : มหคคย๖) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดดำเนินการกิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาค่านิยมบรรจวิคฤ-ประสงค ได้แก การส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเอง การปลูกฝังคุณธรรมแก่นักศึกษา การเสริมสร้างบุคลิกภาพในการเป็นครู การส่งเสริมให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มในการทำงานและอื่น ๆ ปัญหาค่านิยมการเงิน ได้แก่ งบประมาณค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมไม่เพียงพอ วิทยาลัยพลศึกษาไม่ได้รับเงินงบประมาณสนับสนุนจากรัฐเพื่อใช้จ่ายเกี่ยวกับกิจกรรมของนักศึกษา โดยเฉพาะและไม่มี การตรวจสอบและรายงานผลการใช้เงินกิจกรรมนักศึกษาให้อาจารย์และนักศึกษารวมผลเป็นระยะ ปัญหาค่านิยมการจัดดำเนินการกิจกรรมนักศึกษาได้แก วิทยาลัยพลศึกษาไม่สนับสนุนในการจัดตั้งองค์การสโมสรหรือสภาของนักศึกษาและขาดการแนะแนวและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาแก้อาจารย์และนักศึกษามีปัญหาค่านิยมประเมิณผล ได้แก่ ไม่มีการประเมินผล

การทำงานของอาจารย์ที่ปรึกษาและไม่มีภารกิจรวบรวมระเบียบข้อผูกต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประเมินผลไว้เพื่อประโยชน์ในการจัดกิจกรรมครั้งต่อไป

รังสรรค์ ศีกภักษา (2526 : มหคัยอ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพในการปฏิบัติงานของอาจารย์พลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า ทั้งผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษามีความเห็นว่ อาจารย์พลศึกษาควรมีสมรรถภาพในค่านต่อไปนี้อยู่ในระดับสูงคือ

ค่านหลักสูตรการสอนและการประเมินผล อาจารย์พลศึกษาควรมีความรู้ความเข้าใจในความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา และในหลักสูตรวิชาที่สอน สามารถสอนและสาธิตทักษะให้นักศึกษาเข้าใจ มีความเข้าใจหลักวิธีการประเมินผลทางพลศึกษา

ค่านวิชาการ อาจารย์พลศึกษาควรจะเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาทางค่านพลศึกษา มาโดยเฉพาะ จบการศึกษาคั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีความรู้และทักษะทางพลศึกษา

ค่านการปกครองและการแนะแนว อาจารย์พลศึกษาควรจะสร้างเสริมและให้กำลังใจในการเรียนของนักศึกษาให้คำปรึกษาแนะนำในปัญหาการเรียนและปกครองชั้นเรียนโดยยึดหยุ่นตามสภาพการเรียนการสอน

ค่านการปฏิบัติหน้าที่พิเศษต่าง ๆ อาจารย์พลศึกษาควรจะมีปฏิบัติหน้าที่ในค่านให้ความร่วมมือในกิจกรรมของชุมชน ค่านกิจกรรมนักศึกษา ค่านการส่งเสริมเผยแพร่พลศึกษาในชุมชน

ค่านคุณธรรมความรับผิดชอบค่านที่อาจารย์พลศึกษาควรถือว่าการสอนพลศึกษาเป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีความกระตือรือร้นในการถ่ายทอดความรู้ให้กับนักศึกษา มีความซื่อสัตย์สุจริตค่านที่และอาชีพของตน มีระเบียบวินัยและความรับผิดชอบ

ค่านบุคลิกภาพ อาจารย์พลศึกษาควรมีสุภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ มีความเข้มแข็งออกทน คล่องแคล่วว่องไว มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และตัดสินใจได้รวดเร็ว

ค่านมนุษยสัมพันธ์ อาจารย์พลศึกษาควรมีนิสัยและจิตใจ เป็นมิตรที่คักกับบุคคล

ทั่วไป มีความรู้ลึกเสียสละและมีน้ำใจรักกีฬา สามารถทำงานร่วมกับผู้มีบังคับบัญชาและอาจารย์ในวิทยาลัยได้

ด้านความรู้และทักษะทางกีฬา อาจารย์พลศึกษาควรมีความชำนาญและเชี่ยวชาญในกีฬาม่างประเภท มีประสบการณ์ในการจัดการแข่งขันและเป็นกรรมการในการแข่งขันกีฬาและกรีฑาต่าง ๆ มีความขยันฝึกซ้อมและศึกษาค้นคว้าวิธีการใหม่ ๆ สร้างค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเป็นผู้เล่นและผู้ถูกกีฬาที่ดี

ทวีศักดิ์ ศูนย์กลาง (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "คุณภาพของนักศึกษา" เพื่อประเมินคุณภาพนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม รุ่นที่ 11 ซึ่งจบการศึกษาในเดือนมีนาคม 2527 ได้รับความประเมินคุณภาพจากต่าง ๆ 4 ด้านรวม 40 ประการ จากอาจารย์ผู้สอน ผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาและนักศึกษาเองเพื่อหาทางปรับปรุงคุณภาพของนักศึกษา ผลการวิจัยปรากฏว่านักศึกษามีคุณภาพด้านการสอนและด้านวิชาการอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ส่วนด้านบุคลิกภาพลักษณะและค่านิยมสัมพันธอยู่ในเกณฑ์สูง คุณภาพที่ได้รับการประเมินค่าที่สุดในแต่ละด้านคือ รู้จักใช้เครื่องมือในการวัดผลประเมินผล สำหรับด้านการสอนมีความรู้เกี่ยวกับวิชาทั่วไปและสามารถติดตามความก้าวหน้าของวิทยาการต่าง ๆ ได้ สำหรับด้านวิชาการเป็นผู้ตรงต่อเวลา สำหรับด้านบุคลิกลักษณะและสามารถชักจูงบุคคลอื่นให้มาเข้าร่วมกิจการที่จัดขึ้นได้ สำหรับค่านิยมสัมพันธ

สุรินทร์ จิตรสกุล (2528 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง พลศึกษา ฉบับ พ.ศ. 2525 ของวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า

1. ลักษณะความมุ่งหมายของหลักสูตร เหมาะสมสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในปัจจุบัน และวิทยาลัยพลศึกษาแต่ละแห่งสามารถผลิตนักศึกษาให้เป็นไปตามหลักสูตรได้มาก

2. เนื้อหาวิชาตามหลักสูตร รายวิชาในหมวดต่าง ๆ มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษามาก โดยเฉพาะหมวดวิชาครู ส่วนวิชาเลือกในหมวดต่าง ๆ บางวิชายังไม่เหมาะสม คือ สังคายนาม ชีวมา กอล์ฟ โบว์ลิ่ง ยิงธนู นาฏศิลป์สากล ความสากล และมวยปล้ำ เพราะเป็นวิชาที่มีประโยชน์ต่อนักศึกษาน้อย

3. การจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการขาดแหล่งศึกษาค้นคว้า อุปกรณ์โสตทัศนศึกษาและสื่อการสอนมีไม่เพียงพอเพราะขาดงบประมาณในการจัดซื้อและจัดหา ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่ได้รับผลดีเท่าที่ควร

4. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นการเผยแพร่ความรู้ทางพลศึกษาและกีฬาแก่ชุมชน การจัดการแข่งขันกีฬาภายในเพื่อเสริมความรู้ ทักษะและประสบการณ์ทางวิชาชีพพลศึกษาแก่นักศึกษา

5. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับการขาดเอกสารหนังสือคู่มือ และตำราที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า อุปกรณ์บางอย่างมีแต่ไม่ได้ใช้ให้เกิดประโยชน์เพราะขาดคุณภาพและมาตรฐานที่เพียงพอ

6. การวัดและประเมินผล มีการสอบวัดผลย่อย สอบกลางภาคและปลายภาคทั้งวิชาภาคทฤษฎีและปฏิบัติ แต่บางวิชาผู้สอนตั้งเกณฑ์ในการเรียนไว้สูงเกินไปทำให้นักศึกษาไม่สามารถปฏิบัติให้บรรลุได้

กอบกู้ ตะนาวศรี (2528 : มหัทธนี) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลงานผลิตครูพลศึกษาของวิทยาลัยพลศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย" เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของฝ่ายผู้ผลิต ผู้ใช้ผลิต และผู้ที่เป็นผลผลิตที่มีต่อการจัดดำเนินงานผลิตครูพลศึกษาและคุณลักษณะครูพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของทั้งสามฝ่ายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยคุณลักษณะที่เป็นจริงแตกต่างกันในด้านวิชาการ ด้านบุคลิกภาพ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านจริยธรรมและคุณธรรม ด้านทักษะและความสามารถ ส่วนคุณลักษณะที่คาดหวังแตกต่างกันในด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านจริยธรรมและคุณธรรม การจัดอันดับคุณลักษณะครูพลศึกษาที่เป็นผลผลิตของวิทยาลัยพลศึกษาทั้งสามแห่งตามความคิดเห็นของทั้งสามฝ่าย อันดับที่ 1 ได้แก่ คุณลักษณะด้านบุคลิกภาพ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านจริยธรรมและคุณธรรม อันดับที่ 2 ได้แก่ คุณลักษณะด้านการสอน ด้านวิชาการ อันดับที่ 3 ได้แก่ คุณลักษณะด้านทักษะและความสามารถ

แมคเคลน (McClain 1971 : 5022-A-5023 -A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลและการวิเคราะห์โปรแกรม การเตรียมครูพลศึกษาชาย ระดับปริญญาตรี ในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยของรัฐคาโรไลนาเหนือ" เพื่อประเมินผลและวิเคราะห์โปรแกรมในการเตรียมครูพลศึกษาชายในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของรัฐคาโรไลนา

เหนือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบประเมินผล โปรแกรมวิชาชีพพลศึกษาระดับปริญญาตรีของมุกวอลเคอร์และคอลล์ เจนเนอร์ ทำการวิจัยใน 16 วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า

1. โปรแกรมของทั้ง 16 สถาบันในรัฐคาโรไลนาเหนือที่เข้าร่วมการวิจัยมีความแตกต่างกันมาก
2. โปรแกรมของรัฐคาโรไลนาเหนือที่เข้าร่วมการวิจัย อยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ยระดับชาติเล็กน้อย
3. โปรแกรมของสถาบันที่ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐอยู่ในระดับดีกว่าสถาบันเอกชน
4. โปรแกรมของสถาบันที่เป็นสถาบันผลิตครูอยู่ในระดับสูงกว่าสถาบันทางศิลปศาสตร์ สถาบันดังกล่าวของรัฐคาโรไลนาเหนือโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงกว่าสถาบันในที่อื่น ๆ
5. โปรแกรมในสถานที่เข้าร่วมการวิจัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยจกอยู่ในระดับดีกว่ามหาวิทยาลัยทั่วประเทศ แต่วิทยาลัยจกอยู่ในระดับต่ำกว่าวิทยาลัยอื่น ๆ ทั่วประเทศ
6. โปรแกรมของสถาบันที่เข้าร่วมการวิจัยซึ่งมีนักศึกษาระหว่าง 5000-9,999 คนอยู่ในระดับดีกว่าสถาบันที่มีนักศึกษาระหว่าง 1,000-4,999 คน สถาบันในรัฐคาโรไลนาเหนือที่มีนักศึกษาระหว่าง 5,000-9,999 คน อยู่ในระดับดีกว่าสถาบันที่มีนักศึกษาจำนวนเท่ากันทั่วประเทศ แต่สถาบันในรัฐคาโรไลนาเหนือที่มีจำนวนนักศึกษา 1,000-4,999 คน จกอยู่ในระดับต่ำกว่าสถาบันอื่นที่มีจำนวนนักศึกษาเท่ากันทั่วประเทศ
7. สถาบันในรัฐคาโรไลนาเหนืออยู่ในระดับสูงกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ของ 6 ใน 1 รายการของใบประเมินผลเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์เฉลี่ยของชาติ

มัวร์เฮด (Moorehead 1973 : 7029-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมวิชาชีพพลศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยของรัฐอลาบามา ปี 1972-1973 เพื่อทำการประเมินผลโปรแกรมวิชาชีพพลศึกษาระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยของรัฐอลาบามา ระหว่าง ค.ศ. 1972-1973 โดยศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่เป็นสมาชิกในคณะพลศึกษา คือ อาจารย์ที่อยู่สายวิชาอื่นจำนวน 22 คน นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 22 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 37 คน และ ชั้นปีที่ 4 จำนวน 41 คน

ผลการวิจัยพบว่า ทั้ง 4 กลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในเรื่องการสอนกิจกรรมพลศึกษา กิจกรรมเสริมหลักสูตร ห้องสมุด โสตทัศนูปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในกิจกรรมกลางแจ้ง อย่างไรก็ตามมีความแตกต่างกันที่ระดับ .05 เกี่ยวกับเรื่องภายในสถาบันทั่ว ๆ ไป และการปฏิบัติงานของภาควิชาพลศึกษา เช่น การบริการนักศึกษา อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ทำราสิ่งอำนวยความสะดวกในกิจกรรมกลางแจ้ง

ข้อเสนอแนะควรจะมีการปรับปรุงในเรื่องต่อไปนี้ คือ ห้องสมุด โสตทัศนูปกรณ์ การบริการนักศึกษา อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก กิจกรรมเสริมหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวกในกิจกรรมกลางแจ้ง

โทโร เซดา (Toro Seda 1974 : 2754- A) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง "การเตรียมแนวทางสำหรับครูประจำชั้นในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐเปอโตริโก เพื่อเป็นครูพลศึกษา" การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อที่จะพัฒนาแนวทางสำหรับนักศึกษาที่จะออกไปประกอบอาชีพครูประจำชั้นที่ต้องสอนพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาของรัฐเปอโตริโก จึงจำเป็นจะต้องรู้ถึงปัญหาเหล่านี้

1. การเตรียมบุคคลออกไปประกอบอาชีพครูพลศึกษา ทำการตรวจสอบสถานภาพของครูผู้สอน
2. พิจารณาโปรแกรมการสอนพลศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของโรงเรียนประถมศึกษาในรัฐเปอโตริโก โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาทั้งในเมืองและนอกเมือง 79 แห่ง เกี่ยวกับหัวข้อต่อไปนี้
 - ก. เนื้อหาการสอน
 - ข. กิจกรรมที่จัดขึ้นในโรงเรียนและนอกโรงเรียน
 - ค. ขนาดของชั้นเรียนและจำนวนนักเรียน
 - ง. การนิเทศการสอน
 - จ. การประเมินผลการเรียนการสอน

3. พิจารณาถึงเกณฑ์มาตรฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับ แนวทางของโปรแกรมพลศึกษา ที่มีคุณภาพของโรงเรียนประถมศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยพิจารณาจากเนื้อหา ดังต่อไปนี้

- ก. ลักษณะความเป็นผู้นำ
- ข. วัตถุประสงค์และความมุ่งหมาย
- ค. โปรแกรมการสอน
- ง. การจัดดำเนินการและการบริหาร
- จ. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก
- ฉ. ประเมินผล
- ช. โปรแกรมต่าง ๆ ของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกัน

เกณฑ์มาตรฐานเหล่านี้ได้มีการประเมินผลและจัดอันดับโดยคณะกรรมการสถิติของสหรัฐอเมริกา เกณฑ์มาตรฐานนี้ได้นำมาใช้ในการแนะแนวทางเพื่อที่จะพัฒนาประสบการณ์ก่อนนำไปสอนวิชาพลศึกษาในระดับประถมศึกษาในการแนะแนวทางนี้ได้ นำเสนอไปยังตัวแทนคณะกรรมการการศึกษาของรัฐเพอริโคโร 51 คน เพื่อทำการตรวจทานประเมินผลและเสนอแนะต่าง ๆ การประเมินผลแสดงให้เห็นว่าแนวทางที่กล่าวมานี้มีเหตุผลและมีคุณค่าต่อการนำไปจัดโปรแกรมการเรียนการสอนพลศึกษาของรัฐเพอริโคโร

โอกอน (Okon 1977 : 1284-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก โปรแกรม การบริหารพลศึกษาและการกีฬาในมหาวิทยาลัยในประเทศไนจีเรีย" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก โปรแกรมการบริหารของกรมพลศึกษาและการศึกษาในมหาวิทยาลัยที่สอนเป็นวิชาเอก-โท พลศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การประเมินผล 10 รายการมีเพียง 2 รายการเท่านั้นที่จัดอยู่ในระดับดี นอกนั้นอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ควรจะได้รับการปรับปรุงเป็นอย่างยิ่ง มีข้อเสนอแนะว่าการปรับปรุงนั้น ควรปรับปรุงการบริหารการพลศึกษา โปรแกรมพลศึกษาและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้ได้มาตรฐาน

โซทูดะห์ (Sotoodeh 1978 : 1422- A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเลือกโปรแกรมสำหรับเตรียมวิชาชีพครูพลศึกษาในระดับปริญญาตรีในประเทศอิหร่าน" การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบการเตรียมโปรแกรมวิชาชีพครูพลศึกษาในอิหร่านเพื่อให้ไปสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา การออกแบบโปรแกรมโดยการพิจารณาจากโปรแกรมการเตรียมวิชาชีพครูพลศึกษาของญี่ปุ่น อเมริกา และเยอรมันตะวันตก

การเตรียมโปรแกรมวิชาชีพครูพลศึกษาหลักสูตรครอบคลุม 4 หัวข้อ คือ 1. การศึกษาทั่วไป 2. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพครูทั่วไป 3. ทฤษฎีวิชาชีพ 4. กิจกรรมวิชาชีพพลศึกษาแบบสอบถามประกอบด้วยรายละเอียดของแต่ละหัวข้อ และโปรแกรมที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ลงไปยังหัวหน้าภาควิชาพลศึกษา 100 วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในอเมริกา 10 มหาวิทยาลัยในญี่ปุ่น และ 10 มหาวิทยาลัยในเยอรมันตะวันตก โดยให้บุคคลเหล่านี้ประเมินแสดงความคิดเห็น วิจารณ์ แนะนำ หรือเพิ่มเติม เพื่อให้ได้โปรแกรมการเตรียมวิชาชีพครูพลศึกษาที่เหมาะสมกับสภาพการณ์ของประเทศอิหร่าน

จากการวิจัยครั้งนี้ผลที่ได้ก็คือ ข้อเสนอรูปแบบของหลักสูตร ข้อเสนอแนะจำนวนชั่วโมงแต่ละเทอมของ 4 หัวข้อ เกณฑ์ของนักศึกษาที่จะเข้าสู่โปรแกรมวิชาชีพครูพลศึกษาของประเทศอิหร่าน

มาร์ติน (Martin 1978 : 3451-A - 3452-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลหลักสูตรการเตรียมวิชาชีพของแผนกวิชาสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการของวิทยาลัยชายคิง" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังบุคคลที่จบจากวิทยาลัยนี้ระหว่างปี ค.ศ. 1970-1975 จำนวน 169 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. เนื้อหาที่มีการศึกษามากกว่าด้านอื่น ๆ มี 5 เรื่อง คือ การป้องกันและการรักษาการบาดเจ็บทางการกีฬา ทฤษฎีการสอนทักษะกีฬา 1 และ 2 สรีรวิทยาของการออกกำลังกาย รายวิชากิจกรรมและการเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหว

2. โปรแกรมที่ดีที่สุด คือ การเตรียมการเป็นครู โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในและการสอนทักษะกีฬา

3. โปรแกรมการเตรียมวิชาชีพที่ควรได้รับการปรับปรุงมากที่สุด คือ การเตรียมการเป็นผู้ฝึกกีฬา และบางรายวิชาจำกัดการนำเอาไปใช้จริง

4. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ฝึกกีฬา สุขศึกษา นันทนาการ กิจกรรมของ

โรงเรียน ท้องปฏิบัติที่ค่อนข้างเร็วไป เป็นเวลานานจะช่วยยกระดับโปรแกรมการเตรียมวิชาชีพได้

5. ผู้ควบคุมแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าหลักสูตรและรายวิชาที่เปิดสอนเหมาะสมอยู่แล้ว

6. การเตรียมการปฏิบัติงานไม่เพียงพอในหน้าที่ต่อไปนี้ การสอนสหศึกษา การเลือกหนังสือวิชาการอ่าน วินัยนักเรียน การช่วยคณะกรรมการต่าง ๆ การสอนชอคเกอร์ การให้คำแนะนำปรึกษาต่าง ๆ ผู้รับผิดชอบการเชียร์ ผู้ฝึกกีฬามวยปล้ำ และผู้ฝึกกีฬาบอลเลย์บอล

7. ผู้ที่จบการศึกษาไปแล้วมีปรัชญาทางพลศึกษาต่าง ๆ กันและความเห็นที่มีต่อปรัชญาของแผนกวิชาสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการก็มีความแตกต่างกันด้วย

8. ผู้จบการศึกษาร้อยละ 61.80 สามารถทำงานในระดับเดียวกับวุฒิการศึกษาได้อย่างสมบูรณ์

9. ชายและหญิงที่จบการศึกษามีข้อคิดเห็นว่า หลักสูตรการเป็นผู้นำที่ควรได้รับการปรับปรุง

10. นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการจำนวนมากละทิ้งกิจกรรมในสนาม

11. ผู้ที่จบการศึกษากั้งแต่ปี 1970-1975 พอใจหลักสูตรวิชาชีพของแผนกวิชาสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ

12. นักศึกษาหญิงที่จบการศึกษาไปแล้ว ประเมินผลหลักสูตรทั่ว ๆ ไป วัตถุประสงค์ของหลักสูตรและการจัดพลศึกษาว่ามีความเหมาะสมน้อยกว่านักศึกษาชายที่จบการศึกษาไปแล้ว

13. เมื่อเปรียบเทียบการประเมินผลระหว่างผู้จบการศึกษายชายกับหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

14. ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผู้ประเมินผลในเรื่องจุดมุ่งหมายของหลักสูตร คุณค่าของหลักสูตร ตลอดจนเนื้อหาวิชาทั้งหมดของแผนกวิชาสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ

ฮอร์ตัน (Horton 1978 : 3450-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยชุมชนอาคารซอ" มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลสภาพ

โปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยชุมชนแห่งอาคารขอ โดยใช้โปรแกรมผลของเนลสัน โคเมอร์อัลเซน โดยเลือกเครื่องมือที่จะสืบสวนบทบาทและสถานะของโปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยชุมชนโดยศึกษา การสอนของอาจารย์ สิ่งอำนวยความสะดวก โปรแกรมกิจกรรม การสนับสนุนการสอนของอาจารย์และโปรแกรมการศึกษาเกี่ยวกับครู นำไปเปรียบเทียบกับคะแนนมาตรฐานโรงเรียนชุมชนที่เข้าร่วมการประเมินผล ประกอบด้วย วิทยาลัยชุมชนอาคารซัดตะวันออก วิทยาลัยชุมชนกาแลนค์ วิทยาลัยชุมชนมิสซิสซิปปี วิทยาลัยชุมชนอาคารขอเหนือ วิทยาลัยชุมชนฟิลลิปและวิทยาลัยชุมชนเวสต์ทาค

ผลการวิจัยพบว่า 1. อาจารย์ผู้สอนอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยมาตรฐาน 2. สิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน 3. โปรแกรมการจัดผลศึกษาค่าต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยมาตรฐาน 4. โปรแกรมการจัดกิจกรรมอยู่ในเกณฑ์ต่ำ 5. ผู้สนับสนุนการสอนอยู่เหนือเกณฑ์เฉลี่ยมาตรฐาน 6. โปรแกรมการศึกษาเกี่ยวกับครูต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยมาตรฐาน และจากการประเมินโปรแกรมทั้งหมด พบว่า สถานะของวิทยาลัยชุมชนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

รุซิคก้า (Ruzicka 1980 : 158-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "เครื่องมือพฤติกรรมของความสามารถเฉพาะตัวในการสอนวิชาผลศึกษา" โดยทำการสังเกตครูผลศึกษาอย่างเป็นระบบในขณะสอน จำนวน 29 คน สังเกตพฤติกรรมของครูที่สอนแบบบรรยายในรูปแบบ ท่าทาง สัญญาณมือ-หน้า การเคลื่อนไหว ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมของครูที่สอนแบบบรรยายกลุ่มที่มีความสามารถสูงแตกต่างกับกลุ่มที่มีความสามารถต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งได้แก่ คำนวณประโยคที่ใช้กับบุคคล ประโยคสนทนา การใช้คำถาม เสียงจูงใจ และคำพูดที่ใช้ ส่วนพฤติกรรมของครูที่สอนแบบสาธิตจะต่างกันเฉพาะค่านการแสดงออกทางสีหน้าและน้ำเสียง โดยเฉพาะกลุ่มที่มีความสามารถสูงจะยิ้มหัวเราะมากกว่ากลุ่มที่มีความสามารถต่ำจะเงยบ การศึกษาในครั้งนี้สรุปเพิ่มเติมว่ากลุ่มที่มีความสามารถสูงจะกระฉับกระเฉงและพูดคุยกับนักเรียน สร้างความสัมพันธ์ตั้งแต่เริ่มเรียน เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน ควรเน้นพฤติกรรมทางสังคมของครูให้มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพในการสอนด้วย